

Damià Bardera

21 Abril 2015

Damià Bardera Poch (Viladamat, 1982) és doctor en Filosofia per la Universitat de Girona amb una tesi sobre l'obra narrativa del filòsof Josep Ferrater Mora. Dels seus articles i assajos, destaquen *Mediterròniament. La catalanitat emocional* (Biblioteca del Núvol, 2013), escrit conjuntament amb Eudald Espluga, i *L'home del sac: arquetip modern del no-res. Una anàlisi filosòfica*. L'any 2008, es va donar a conèixer amb un llibre de poemes, *el penúltim vòmit* (Viena, 2008), i a partir del 2010, ha anat publicant un llibre de contes per any, tots a l'editorial vilanovina El Cep i la Nansa: *I alguns contes per llegir-los d'amagat* (2010); *Fauna animal* (2011); *Els homes del sac* (2012); *Els nens del sac*

(2013); i *Contes de propina* (2014). La crítica ha destacat la singularitat de la seva obra, la coherència i l'originalitat. La seva web: <http://www.damiabardera.com/>.

El dinosaure

Vet aquí un nen orfe de pare i mare que sempre ha fet vida a l'interior d'un immens hospici provincial, gris i rectilini, farcit de monges taciturnes, crucifixos a les parets i alguna sotana. Els passadissos són llargs i tristos, no s'acaben mai, i totes les estances fan olor de lleixiu i patata bullida amb mongeta tendra. Comparteix l'habitació amb un nen orfe només de pare i tots dos passen les tardes del diumenge estirats als respectius llits i observant les metamorfosis dels núvols a través del vidre de la finestra. El dia que apareixerà un Dinosaur a cel –un *Triceratops*, un *Diplodocus* o un *Tyrannosaurus Rex*–, tots dos faran les maletes –no hi tindran gaire feina– i emprendran un intens viatge a la recerca de noves aventures, ben lluny de l'hospici matern. El nen-orfe-de-pare-i-mare, desposseït de cap lligam de sang i convençut de l'aparició algun dia del Gran Rèptil a la volta del cel, viatjarà pel món amb el seu amic per trobar-ne la mare biològica, que viu en un país molt llunyà amb una xeringa clavada al braç, segons una de les monges de l'hospici.

Finalment, una tarda de diumenge avorrida com tantes d'altres, el nen-orfe-de-pare-i-mare de sobte fa un bot del llit, assenyala el cel emocionat i diu al seu company:

«Mira, nen-orfe-només-de-pare, mira, és el *nostre* Dinosaur! Un *Diplodocus*!»

Però el nen-orfe-només-de-pare no l'hi sap veure. Es mira el núvol rere el vidre de la finestra sense badar boca, se'l remira, consulta les il·lustracions del llibre de dinosaures i torna a fer un cop d'ull al núvol com si res. Ni rastre del *Diplodocus*.

«Que sí, nen-orfe-només-de-pare, que sí, fixa-t'hi bé!»

Però el nen-orfe-només-de-pare amb prou feines hi entrelluca res –tal vegada una girafa mal girbada–, i immediatament enceten un debat insòlit sobre la naturalesa i essència dels núvols i els dinosaures. Al cap de quatre hores, exhaustos de tant buscar raons, miren de nou per la finestra –comença a fosquejar– i ja no queda cap núvol al cel. El vent els ha escombrat tots.

Categoria : L'inèdit
Etiquetes : Damià Bardera

Bloc a WordPress.com.